

(Ματθ. 6, 14-21)

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στους Κεραμάτες στις 22/2/2004

Τό δίδαγμα τοῦ Κλεομένη

Αὔριο ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, πού εἶναι προπαρασκευή γιά τήν μεγάλη ἑορτή τῆς ἀγίας Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σάν μαθητές τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἀγαπᾶμε τήν ἀνάσταση. Νά πιστεύομε στήν ἀνάσταση καί νά θέλομε νά εἴμαστε καί ἐμεῖς ἀναστημένοι ἀπό τήν νέκρα τοῦ θανάτου. Ἀπό τά νεκρά ἔργα πού ἀπομακρύνουν ἀπό τόν Θεό.

Γι' αὐτό ἀρχίζει ἡ περίοδος αὐτή, πού λέγεται Σαρακοστή σημαίνει προετοιμασία τοῦ ἑαυτοῦ μας μέ νηστεία, μέ προσευχή, μέ ἐξομολόγηση καί μέ Θεία Κοινωνία· τό σπουδαιότερο.

Ἄς ἀρχίσομε μέ λίγη ἱστορία.

Ἡ ἀρχαία Σπάρτη ἦταν κάτι τό ἀνάλογο μέ τό Σοῦλι. Οἱ κάτοικοί της ἦταν γενναῖοι ἄνθρωποι, πολεμιστές, ἀκατάβλητοι, ἀνυποχώρητοι, ἀλλά πολύ φτωχοί. Ἐνας ἀπό τούς τελευταίους βασιλιάδες τους, ἦταν ὁ Κλεομένης. Αὐτός εἶχε ἀποκαταστήσει τό κύρος τῆς Σπάρτης. Ὅλοι τόν ἐσέβοντο καί τόν ἐφοβοῦντο.

Κάποτε, μετά μιά μεγάλη νίκη, πῆγαν ἀντιπρόσωποι τῶν ἀντιπάλων νά τοῦ ζητήσουν συνθηκολόγηση. Νά μήν προχωρήσει τό κακό.

Ἀνάμεσά τους, ἦταν ἕνας πανέξυπνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θέλησε νά δεῖ τόν βασιλιά κατ' ἰδίαν καί ἐνῶ συνομιλοῦσαν, κάθε τόσο τοῦ ἐπανελάμβανε:

«Ἄν βασιλιά μου, κάνεις κανένα χατηράκι μικρό γιά μᾶς, ἐγώ θά σοῦ δώσω, ἀπό τό ἀριστερό χέρι, τόσα χρήματα».

Ἐπειδή ὁ βασιλιάς δέν ὑποχωροῦσε, ὁ συνομιλητής του κάθε τόσο τά αὔξανε. Μέχρι πού, ὁ ταλαίπωρος ὁ Κλεομένης, πού δέν ἤξερε, παρότι βασιλιάς, τί σημαίνει «πολύ καί εὔκολο χρῆμα», ἄρχισε νά κάμπτεται. Φαινόταν αὐτό στό πρόσωπό του.

Ἀλλά ἔτυχε ἐκείνη τήν στιγμή, νά βρίσκεται μέσα στό δωμάτιο τῶν διαπραγματεύσεων μιά μικρή κορούλα του, μόλις ὀκτώ ἐτῶν. Πάει δίπλα του,

τοῦ τραβάει τό μανίκι, καί τοῦ λέει:

-Μπαμπά, ἡ φύγε ἀπό δῶ μέσα, ἡ διῶχτον αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Θά σέ χαλάσει.

Ἔτσι εἶπε τό κοριτσάκι, γιατί διδασκόταν συνεχῶς τί σημαίνει ἀρετή καί καταφρόνηση τοῦ πλούτου χάριν τῆς τιμῆς τῆς Σπάρτης καί χάριν τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Κλεομένης κατάλαβε, ἔκοψε τήν συζήτηση μέ τόν ἐχθρό τῆς πατρίδας του καί δέν δέχθηκε νά χρηματισθῆ παράνομα εἰς βάρος τῆς Σπάρτης.

Ὁ πειρασμός τῶν πρωτοπλάστων

Ἄς μεταφερθοῦμε παλαιότερα. Τότε πού ὁ πατέρας μας ὁ Ἀδάμ καί ἡ μητέρα μας ἡ Εὔα, ἦταν ἀκόμη στόν Παράδεισο. Πῆγε ὁ διάβολος, βρίσκει τήν Εὔα μοναχή της καί τῆς λέει:

-Εὔα, γιατί σᾶς εἶπε ὁ Θεός νά μήν τρῶτε;

-Μᾶς εἶπε ὁ Θεός, ἅμα φᾶμε θά πεθάνομε, τοῦ ἀπαντᾶ.

-Εὔα, εἶσαι καλά; Ἐπειδή τό εἶπε ὁ Θεός, τό κατάπιες ἐσύ; Τόσο νόστιμο φροῦτο μπορεῖ νά κάνει κακό; Καλό κάνει. Δέν τό καταλαβαίνεις ὅτι ἔχει «λάκκο ἢ φάβα» πού λέγεται γνώμη τοῦ Θεοῦ καί ἐντολή τοῦ Θεοῦ; Φάε καί θά δεῖς τί καλό πού κάνει.

Καί ἡ Εὔα, δέν ἔδιωξε σάν τόν Κλεομένη τόν ἐχθρό ὅχι τῆς πατρίδας της, ἀλλά τοῦ Θεοῦ. Σκέφθηκε ὅτι τό φροῦτο καί ὁ καρπός, φυσικό ἦταν νά εἶναι νόστιμα καί νά κάνουν καλό στό σῶμα. Ξέχασε ὅμως ὅτι ὑπάρχει καί ψυχή, πού ἡ παράβαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ τήν κάνει ἐρείπιο.

Θυμήθηκε ἐκεῖνα τά ἀγαθά πού ἔβλεπε στή γῆ, γύρω της στόν Παράδεισο, πού ἦταν ὅλα ὠραῖα. Ἀλλά ξέχασε τόν Παράδεισο τόν ἐπουράνιο.

Θυμήθηκε τό σῶμα, δέν θυμήθηκε τήν ψυχή.

Θυμήθηκε τήν γῆ, δέν θυμήθηκε τόν Θεό.

Τί ἔκανε; Λάθος! Γιατί; Γιατί εἶδε τήν μισή ἀλήθεια. Τήν μισή πραγματικότητα. Τήν μιά ὄψη. Μά δέν εἶναι ἔτσι.

Ἐπάρχει ζωή ἐδῶ, ὑπάρχει καί ζωή συνέχεια ἐκεῖ. Ἐδῶ εἶναι λίγη. Ἐκεῖ εἶναι πολλή. Καί μακάριοι ὅσοι «ποιοῦν» τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τί θά ὠφελήσει τόν ἄνθρωπο ἔλεγε ὁ Χριστός, ἂν κερδίσει ὅχι ἕνα σῦκο, ἕνα φροῦτο, μιά στιγμή, ἀλλά τόν κόσμον ὅλο, ἂν ζημιωθῆ τήν ψυχή του, ἂν βλάψῃ τήν ψυχή του;

Τί νά τούς κάνεις κάποιους μεγάλους τῆς γῆς ἂν τώρα βρίσκονται στήν κόλαση;

Τί ὠφέλεια ἔχουν ἀπό τά μεγαλεῖα τους; Καί τί ζημιά;

Ἡ Εὐα, τό ἔκανε τό λάθος. Καί ὑπέφερε ἐκείνη καί ὑποφέρομε καί ἐμεῖς ἐξ' αἰτίας της. Κάθε ἄνθρωπος πού κάνει λάθη στή ζωή του, ὑποφέρει ὁ ἴδιος, ὑποφέρουν τά παιδιά του, ὑποφέρει τό περιβάλλον του.

Γιατί ὑποφέρομε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας; Γιατί ὁ Θεός θέλει ἀμέσως, σέ κάθε παράβαση, νά βλέπομε τήν ζημιά πού γίνεται, μέ τρόπο χειροπιαστό, μᾶς καί ξυπνήσει τό μυαλό καί ἡ συνείδηση μας. Καί ἀποφασίσομε νά ἐπιστρέψομε στήν ἀλήθεια γιά νά εὕρομε τήν αἰώνια σωτηρία.

Ὁ νεομάρτυς Εὐθύμιος

Θά ποῦμε λίγα λόγια ἀπό τόν βίο ἑνός μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου*, γιά νά διδαχθοῦμε. Ἦταν ἀπό τήν Δημητσάνα. Τόν βάφτισαν Ἐλευθέριο. Νέο παιδί ἀκόμη ἀποφάσισε νά γίνει μοναχός. Ἀλλά ἀντί γιά τό μοναστήρι πῆγε στό Βουκουρέστι.

Ἐκεῖ, ἔμπλεξε μέ παληοπαρέες καί σέ λίγο καιρό, ἄλλαξε μυαλά. Ἀντί γιά καλογηρική, ἀντί γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του, ἔπεσε σέ αἰσχρές ἁμαρτίες. Καί γοητευμένος ἀπό αὐτές πῆγαινε ὄλο καί στό χειρότερο. Μέχρι πού κάποια στιγμή, θεώρησε κείνους πού τόν μυσταγώγησαν σέ αὐτές τίς «δουλειές» φτωχά μυαλά. Καί τούς εἶπε:

-Ἦ πᾶμε γιά κάτι περισσότερο, ἢ δέν σᾶς θέλω πιά!

Ἐκεῖνοι εἶχαν ἀντιρρήσεις:

-Ἔ, ὄχι καί χειρότερα ἀπό αὐτά πού κάνομε. Φτάνει μέχρι ἐδῶ.

Τότε ὁ Ἐλευθέριος τούς ἄφησε καί ἔπιασε φίλους Τούρκους, πού τοῦ σύστησαν νά πάει στήν Κωνσταντινούπολη, γιά νά ζήσει σάν πασᾶς. Γιατί ἐκεῖ ἦταν τό κέντρο τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Καί πῆγε.

Ἐκεῖ πῆγαινε ἀπό τό κακό στό χειρότερο. Τελικά ἔγινε Τοῦρκος. Τόν ἔβγαλαν Ρεσίτ.

Μά ἦταν Μουσουλμάνος, ὄχι γιατί τό ἔλεγε ἡ ψυχή του, οὔτε γιατί πίστευσε στή θρησκεία τους, ἀλλά τῶκανε γιατί ἤθελε νά διασκεδάσει. Καί ἐξακολουθοῦσε νά φορᾶ στό στήθος ἕνα σταυρουλάκι πού τό εἶχε ἀπό παιδί.

Τό βλέπει ένας Τουρκοκός καί τοῦ λέει:

-Τί φορᾶς; Σταυρό; Καί τόν κατάγγειλε στόν ἀρχιδικαστή. Ἀλλά ἐκεῖνος εἶπε:

-ὦ, καλά. Ἡ θρησκεία μας εἶναι τόσο σπουδαία, πού ἕνα σταυρουλάκι, δέν τήν πειράζει τίποτε. Δέν χάθηκε ὁ κόσμος γιά ἕνα σταυρουλάκι.

Ὅμως ἀπό κείνη τήν ἡμέρα ὁ Ρεσίτ, ἄρχισε νά σκέπτεται:

-Λοιπόν; Ἔφαγα, ἤπια, γλέντησα, ἔκανα κεῖνο καί κεῖνο. Χόρτασα; Καί εὔρισκε ὅτι δέν χόρτασε. Καί ἄρχισε νά προβληματίζεται: «Μπαῶς καί δέν ἔκανα καλά; Μήπως ἔκανα λάθος πού ξέχασα τήν ψυχή μου καί ἔπεσα σέ τόσες ἀμαρτίες»; Καί ἄρχισε, νά νηστεύει καί νά ἐγκρατεύεται.

Ἡ ἀρχή τῆς πνευματικῆς ζωῆς

Μᾶς λέει σχετικά, ὁ περίφημος συγγραφέας Λέων Τολστόη:

«Εἶτε εἶναι ὁ ἄνθρωπος χριστιανός, εἶτε εἶναι ἄθεος, εἶτε εἰδωλόλατρες, ὅταν θελήσει νά ἀρχίσει τό ἔργο μιᾶς πνευματικῆς ζωῆς, μιᾶς καθαρῆς ζωῆς, μιᾶς ἠθικῆς βελτίωσης, νά γίνει λίγο καλύτερος, δέν θά μπορέσει νά τό ἀρχίσει ἀπό κάπου ἄλλοῦ, παρά μόνον μέ τήν ἐγκράτεια καί μέ τήν νηστεία. Ἡ νηστεία καί ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἡ πρώτη βαθμίδα, τό πρῶτο σκαλοπάτι, στήν πορεία μιᾶς ζωῆς μέ ὑψηλότερη ποιότητα. Μέ λίγο περισσότερη πνευματική ἀξία. Γιατί ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν δουλεία του στίς ἐπιθυμίες.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλές ἐπιθυμίες. Γιά νά μπορέσει νά κάνει ἕνα νικηφόρο ἀγῶνα ἐναντίον τους, καί νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό τήν τυραννία τους -πού τόν κάνουν ὅτι θέλουν τά πάθη του- πρέπει νά ἀρχίσει ἀπό τίς πιό ριζικές, τίς πιό βασικές καί τίς πιό αἰσθητές πλευρές. Ἀπό τίς ἡδονές τῆς σάρκας. Ἀπό κεῖ ἀρχίζει ὁ ἀγῶνας γιά τή βελτίωση».

Ἔτσι λέει ἡ σοφία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπό κεῖ ἀρχίζει ἡ βελτίωση. Ἀπό τήν ἐγκράτεια στό φαγητό, καί στίς σαρκικές ἐπιθυμίες.

Καί ὁ Ρεσίτ προβληματίζεται· καί τί λέει; Τό γράφει τό συναξάρι του, γιορτάζει στίς 22 Μαρτίου.

«Ὅταν ἔτρωγα, ἔπινα καί γλεντοῦσα, δέν εἶχα ἡσυχία καί εἰρήνη καί χαρά. Ἀπό τήν στιγμή πού ἄρχισα νά νηστεύω, αἰσθάνομαι ἐσωτερικά καλύτερα».

Καί νήστευε περισσότερο καί ἐγκρατευόταν περισσότερο καί

αίσθανόταν πιά καλά.

Όπως όλοι οι άνθρωποι, όταν νηστεύουν και προσεύχονται και έγκρατεύονται, αίσθάνονται πολύ πιά καλά, από ότι όταν γλεντάνε.

Μιά ήμερα ό Ρεσίτ πήγε σ' ένα παπά και έξομολογήθηκε:

-Παπούλη, τί νά κάνω νά σωθῶ. Γιατί έγώ έστω και στά ψέματα, για τό γλέντι, όχι από πίστη, πρόδωσα τόν Χριστό;

Ό ιερέας, τόν βοήθησε νά πάει στό άγιον Όρος.

Πήγε, και άρχισε νά κάνει περισσότερα πράγματα νηστεύοντας και προσευχόμενος για τήν ψυχή του.

Και τί οίκονόμησε ό Θεός;

Η εὐωδία μιᾶς άλλης βιοτῆς

Άς προσέξομε τί κάνει ό Θεός για νά μᾶς στηρίξει. Έκείνον, μέ τά θαύματα πού τοῦ έδειξε.

Έμᾶς πού τά διαβάζομε, μέ τό νά καταλαβαίνομε ότι ό Θεός στέκει πάντοτε στοργικός κοντά μας και δέν μᾶς αφήνει νά χαθοῦμε.

Ένώ προσευχόταν ό Ρεσίτ, βλέπει στόν οὐρανό ένα Σταυρό, πού τόν σχημάτιζαν άστέρια. Και δίπλα του ένας άγγελος, όλόλαμπρος άγγελος, τοῦ λέει:

-Τόν βλέπεις αυτό τόν Σταυρό; Είναι ό ίδιος ό Σταυρός πού είδε ό άγιος Κωνσταντῖνος στόν οὐρανό. Τότε πού τοῦ είπε ό Χριστός: «Έν τούτῳ νικά». Και σύ πίστευε στό Σταυρό και θά τούς νικήσεις όλους τούς έχθρούς σου. Και ό άγιος (ό Ρεσίτ άκόμη), συνεχίζει νά προσεύχεται πολύ.

Μιά άλλη φορά, βλέπει σέ δραμα τήν Παναγία, νά κάθεται στό θρόνο και γύρω της άγγελοι και άγιοι πολλοί. Τρέχει νά τήν προσκυνήσει. Η Παναγία απλώνει τό χέρι της και τόν χαϊδεύει στό κεφάλι. Και γέμισε ή ψυχή του χαρά.

Τήν άλλη ήμερα πήγε στόν πνευματικό νά πεϊ αυτά πού είδε. Έκείνος αίσθάνθηκε τό κεφάλι του νά μοσχοβολᾷ.

-Τί έχεις βάλει στό κεφάλι σου;

-Μέ έπιασε ή Παναγία, όταν τήν προσκύνησα.

-Γι' αυτό εύωδιάζει τό κεφάλι σου! Ἔτσι παιδί μου, μυρίζουν τά ἅγια λείψανα. Θά μαρτυρήσεις καί θά γίνεις «Ἅγια λείψανα». Μακάριος εἶσαι. Σέ ζηλεύω παιδί μου.

Ἔμεινε ἐκεῖ ὁ Ρεσίτ, ἔγινε καλόγηρος καί ὀνομάσθηκε Εὐθύμιος.

Κατάλαβα τό μήνυμα

Σέ λίγο καιρό εἶπε:

«Ἐγώ ἀρνήθηκα τόν Χριστό στήν Κωνσταντινούπολη καί ἔγινα Ρεσίτ. Ἔτσι θά μείνω;»

Πῆρε τόν δρόμο γιά τήν Κωνσταντινούπολη. Βρῆκε τούς φίλους του καί τούς εἶπε:

-Ἐγώ εἶμαι ὁ Ρεσίτ. Τώρα μετανοῶ.

Τόν ἄρπαξαν καί τόν πῆγαν πάλι στό δικαστή τους. Ἐκεῖνος ἀποφάσισε:

-Ἀφεῖστε τον, τόν ἀνόητο. Φορέστε του τό σαρίκι καί ἄστε τον νά πάει στό σπίτι του.

Τοῦ φόρεσαν τό σαρίκι. Τό πιάνει ὁ Εὐθύμιος, τό πετάει κάτω καί τό πατάει.

-Ξαναφορέστε του το.

Τό σήκωσαν καί τοῦ το ξαναφόρεσαν. Τό πιάνει καί τό κάνει δύο κομμάτια. Τῶσχισε. Ἔπειτα τό βάζει κάτω καί τό πατᾶ.

-Τήν θρησκεία μας περιφρονεῖς;

Ἄπαντᾶ:

-Μία εἶναι ἀληθινή θρησκεία, ἡ πίστη στόν Χριστό.

Διάταξαν νά τοῦ κάνουν βασανιστήρια. Καί ἄν δέν ἀρνηθεῖ τόν Χριστό νά τοῦ κόψουν τό κεφάλι.

Ἀλλά ὁ Εὐθύμιος δέν ἀρνήθηκε τήν πίστη του.

Δέν τόν ἀποκεφάλισαν μέ τήν πρώτη.

-Χτύπα καλά, λέει τοῦ δήμιου. Χτύπα καλά.

Χτύπησαν δεύτερη και τρίτη φορά και τούκοψαν τό κεφάλι.

Έκεϊ δίπλα, στεκόταν ό άγιος ιερομάρτυς Γρηγόριος, μή όντας τότε Πατριάρχης, έκπτωτος ήταν και φαινόταν σαν καλόγηρος. Αύτός πήρε κρυφά τό κεφάλι του μάρτυρα και έφυγε.

Πήγε στό κελλάκι του και κρατώντας το τρεϊς ήμέρες στά γόνατά του, μέσα στά χέρια του, του έλεγε:

-Μίλα μου παιδί μου Εύθύμιε. Πές μου παιδί μου Εύθύμιε, πώς είσαι τώρα; Πές μου κάτι, για μένα τόν ταλαίπωρο και για τήν ταλαίπωρη τήν Ρωμηοσύνη πού τόσα ύποφέρει.

Τρεϊς ήμέρες όλόκληρες ό Πατριάρχης δέν κοιμήθηκε, αλλά κρατώντας στά χέρια του τό κεφάλι του νεομάρτυρα, τόν παρακαλοϋσε:

-Μίλα μου παιδί μου, παρηγόρησέ με.

Ξαφνικά ό άγιος άνοιξε τά μάτια του και τόν κοίταξε γλυκά.

Τά έκλεισε, τά άνοιξε δεύτερη φορά και τά έκλεισε πάλι. Τά άνοιξε και τρίτη φορά και τά ξανάκλεισε.

Και είπε ό Πατριάρχης:

-Σ' εύχαριστώ παιδί μου. Δέν θέλω τίποτε περισσότερο νά μου πεις. Γιατί όπως μου άνοιξες τά μάτια σου και μέ τόν τρόπο πού μέ κοίταξες, κατάλαβα και έγώ τό μήνυμα τής αιώνιας ζωής και τής χαράς και τής δόξας τής όποίας άξιώθηκες στόν ούρανό μέ τό μαρτύριο σου.

Είμαστε μικροί πνευματικά

Γιατί τήν είπαμε τήν ιστορία; Όλοι μας είμαστε άνθρωποι. Όλοι είμαστε μικροί πνευματικά. Όλοι είμαστε επιπόλαιοι και άνόητοι.

Δέν είχε αποκλειστικό τό... «προνόμιο» νά κάνει άνοησίες μόνο ό άγιος νεομάρτυς Εύθύμιος. Όλοι κάνουμε λάθη.

Γιατί κάνομε λάθη;

Βλέπομε τά πράγματα από μία πλευρά μόνο. Ξεχνάμε τίς άλλες.

Ξεχνάμε τήν ψυχή.

Ξεχνάμε τόν Χριστό.

Ξεχνᾶμε τήν αἰώνια ζωή καί τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Καί θυμόμαστε κοιλιά, σῶμα, σάρκα καί ἐπίγεια ζωή. Νομίζομε πῶς ἔτσι, κάτι θά κάνομε.

Γι' αὐτό εἶναι ἡ Σαρακοστή.

Γιά νά μᾶς θυμίζει λίγο περισσότερο, ὅτι πρέπει νά τό βάλομε βαθύτερα στήν ψυχή μας, νά ἀγωνισθοῦμε νόμιμα βλέποντας τή ζωή εὐρύτερα.

Νά νηστεύσομε, γιά νά καταλάβομε ὅτι δέν εἶναι εὐτυχία καί χαρά τό φαί.

Νά προσέξομε τά λόγια μας, γιά νά καταλάβομε ὅτι δέν εἶναι ἐπιτυχία ὁ ἐγκωσιασμός καί οἱ καυχησιολογίες.

Νά προσέξομε τό σῶμα μας, γιά νά καταλάβομε ὅτι ἡ ἐγκράτεια δίνει πιό μεγάλη χαρά ἀπό τήν ὅποια ἡδονή καί διασκέδαση.

Ὅταν τό κάνομε αὐτό, ἐλευθερωνόμαστε.

Καί μέ ψυχή καί μέ σῶμα, μπορούμε καί περπατᾶμε στό δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Σαρακοστή, αὐτό τόν σκοπό ἔχει. Νά περπατήσομε στό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Καί ὅταν φθάσομε στήν ἀγία ἀνάσταση καί θά κρατᾶμε τό κεράκι καί θά λέμε: «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν... καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος», νά ἰσχύει καί γιά μᾶς.

Γιά μᾶς, πού εἶμαστε θαμένοι στό μνήμα τῆς πνευματικῆς νέκρας καί τοῦ πνευματικοῦ θανάτου ἔδωσε ὁ Χριστός τήν Ἀνάσταση.

Καί μακάρι νά φθάσομε σ' αὐτή μέ ἐπίγνωση, μέ συναίσθηση, μέ τόν ἀγῶνα μας, μέ τήν προσευχή μας, μέ τήν ἐξομολόγησή μας καί μέ τήν Θεία Κοινωνία.

Νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός, νά κάνομε καλή Σαρακοστή καί νᾶχομε καλή ἀνάσταση. Ἀμήν.-

---

*[Εορτάζει](#) στίς 22 Μαρτίου